

Peter Kjer Hansen, Anders Grøndahl Nielsen og Martin Iversen skriver mindeord om Hans Christensen, Tønder.

Hans Christensen er død d. 2. marts. Hans – bedre kendt som Spætte-Hans – var sig selv. Hans var en ener - en ildsjæl. Altid var hans indsats kendetegnet ved stor omhu, seriøsitet og faglighed. Hans gik altid i dybden og overlod ingenting til tilfældigheder. Passion og ordentlighed fulgte ad. Han satte aldrig sig selv i centrum, men var der for de mange, som han kendte, og for naturen og fuglene. Det var altid en fornøjelse at være i hans selskab.

I mere end 4 årtier fyldte naturen hans tilværelse. Interessen var især hos skovens fugle. Først og fremmest fordybede Hans sig i sortspætten. Som frivillig leverede han gennem grundige studier og ringmærkning en stor og særdeles værdifuld indsats på forskningsniveau. Både i ind- og udland var Hans respekteret for sin saglighed, viden og kundskab. Hans fulgte sortspættens indvandring sydfra til Sønderjylland. Han havde styr på hver enkelt fugl, deres familieforhold, deres bevægelse fra skov til skov, deres liv. Kort sagt – det er Hans' fortjeneste, at vi her i landet har et indgående kendskab til den største spætte i Europa.

Hans' interesse gik videre til naturbeskyttelsen. Han kæmpede utrætteligt for skovens fugle. Han afmærkede redetræer, så de ikke blev fældet. På sin rolige og saglige måde var han i dialog med skovfolk og myndigheder til fordel for skovens mangfoldighed. Når sortspættens unger skulle ringmærkes i foråret, blev skovens lokale ofte inviteret med, for Hans satte en ære i ikke bare at fortælle om naturværdier men også at vise dem frem. I Fugleværnsfonden var han aktiv i gruppen af frivillige i Sølsted Mose. Her bekæmpede han både invasive planter og havde ansvaret for overvågning af mosens sjældne blomster. Den ægte, uforstyrrede natur stod ham nær.

I mange år tilbragte Hans sin sommerferie i det nordlige Sverige. Her i Laplands store fjeldvidder var han i sit es. Alene i den store natur. Med rygsæk, vandrestøvler og alle sanser åbne blev mange svenske mil tilbagelagt uge efter uge og år efter år. Naturligvis blev tiden brugt til nyttige iagttagelser, som blev givet videre til ornitologer og forskere i vores naboland.

Vi er mange der vil savne hans besøg i skovene og hans ofte meget detaljerede og interessante fortællinger om spætternes liv. Vi vil savne hans venlige sind og hans indsigt. Vi er taknemmelige over at have kendt Hans og fået lov til at være en del af hans rige liv.

| Æret være hans minde.

